

FOLK OG LAND

NR. 5. — 9. ARGANG

LØRDAG 6. FEBRUAR 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjørdalen 21 B

ET MAKABERT TYVEÅRSMINNE

Det britiske overfall på «Altmark» på norsk grunn

Den tyske kaptein forteller om de hendelser som var opprinnelsen til «æresnavnet» jøssinger

Det er litt av hvert som hurtig går i glemmeboken — særlig naturligvis da mere ubehagelige hendelser. Hvor forløyet den norske historieskrivning i virkeligheten er, fremgår kanskje best av den kjensgjerning at det skammens navn som ble knyttet til de nordmenn som forsvarte Norges æreløse og foraktelige opptreden under den grove britiske nøytralitetskrenkelse som fant sted i Jøssingfjord i forbindelse med overfallet på det tyske statsskip «Altmark» i dag faktisk brukes som et slags æresnavn. Det later iallfall ikke til at noen får vond smak i munnen når de roser seg av å være «jøssinger».

Men gjeamt er naturligvis ikke glemt. Det kan av mange grunner være nyttig å friske opp litt av denne for Norge så skammelige affære som hendte for temmelig nøyaktig 20 år siden. Det tyske skips fører Heinrich DAU har selv berettet om begivenheten i en bok «Fra Montevideo til Jøssingfjord», som bl.a. er kommet på det danske Martins Forlag.

Som en vil erindre hadde «Altmark» tatt ombord endel britiske fanger som panserskipet «Graf Spee» hadde tatt under senkningen av fem britiske skip. «Altmark» var på vei fra Montevideo hjem til Tyskland med fangene og hadde tatt seg frem over det åpne hav til norskekysten — hvor en under benyttelsen av folkeretten seilte sydover innenfor norsk territorialfarvann. Det hører naturligvis med til historien at britene drev en vill propaganda i forbindelse med dette tyske skipet. Det ble fortalt at fangene ble mishandlet og en forsøkte på beste måte etter gammelt og velprøvet mønster å hisse opp stemningen mot Tyskland. Samtidig fremstilte England seg naturligvis

Tyskerne satte opp en minnetavle ved Jøssingfjord

selv som «de små nasjoners forsvarer».

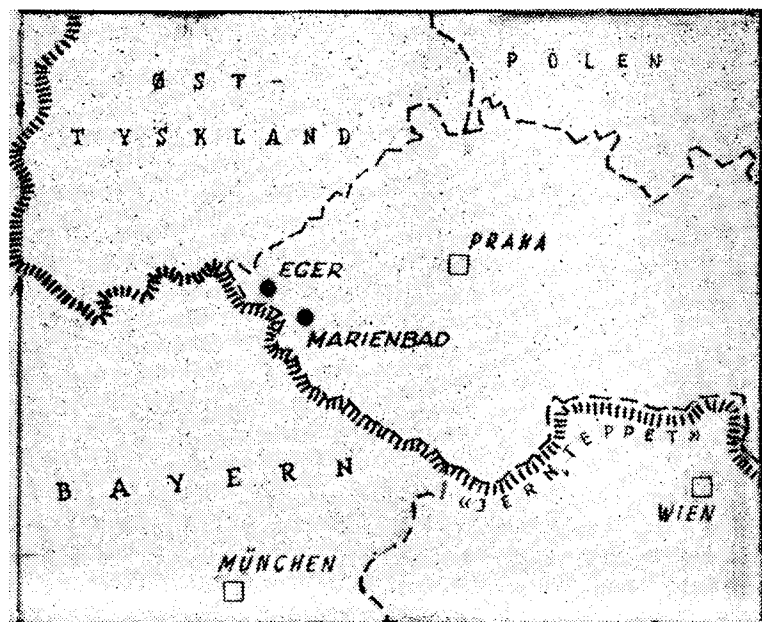
Kaptein Dau forteller innledningsvis om turen til norskekysten og om sine første møter med den norske marine og med nordmenn. Han hevder at det fra første stund var et intimt norsk-britisk samarbeid i denne sak, noe som også bestyrker den påstand som har vært reist, at der forelå en hemmelig avtale mellom England og Norge lenge før den tyske okkupasjon. Blant annet forteller jo Trygve Wyller i sin bok om de britiske agenter som oversvømmet Norge. Det ville føre for langt her å komme inn på i detaljer disse stadige trakassier fra norsk side mot det tyske skip under britisk påtrykk, men vi lar kapteinen

Forts. side 6

Avslørende roman omkring

Radio Free Europa i München

Olga von Barényi «Der Tote Briefkasten» forteller om agentskolen i Marienbad og om de rødes uhyggelige spill på tysk jord

Olga Barényi: «Der Tote Briefkasten». Schild-Verlag. München-Lochhausen.

Den tsjekkiske forfatterinne Olga von Barényi, som lever i eksil i Vest-Tyskland, har som kjent i en rekke artikler, blant annet i Folk og Land, rettet alvorlige anklager mot den private amerikanske sender Radio Free Europa i München. Hun beskylder den for å være et nyttig verktøy i de rødes sold, og hevder at storparten av de tsjekkiske «flyktninger» som arbeider der, rett og slett er kommunistiske agenter. Da denne sender står under amerikansk beskyttelse, er det naturlig at disse beskyldninger har vakt stor oppsikt, ikke minst på grunn av den underlige rolle senderen spilte i forbindelse med opprøret i Ungarn. På anmodning har vi således sendt eksemplarer av det nummer av Folk og Land hvor fru Barényi bragte sitt skarpeste angrep på Radio Free Europa over til USA, fordi en ønsket å ta saken opp til nærmere undersøkelse.

Formodentlig som følge av disse angrep, ble det nødvendig for kommunistagentene i denne «antikommunistiske» sender å skaffe seg et brukbart alibi. Og for noen tid siden gikk det da et telegram verden rundt, som meddelte at det hadde vært forøvet et giftattentat mot senderens personale. Det var blandet atropin i saltkarene i senderens kantine. Så der kunne en

se hvor utsatt folkene var på grunn av sin «antikommunistiske» virksomhet!

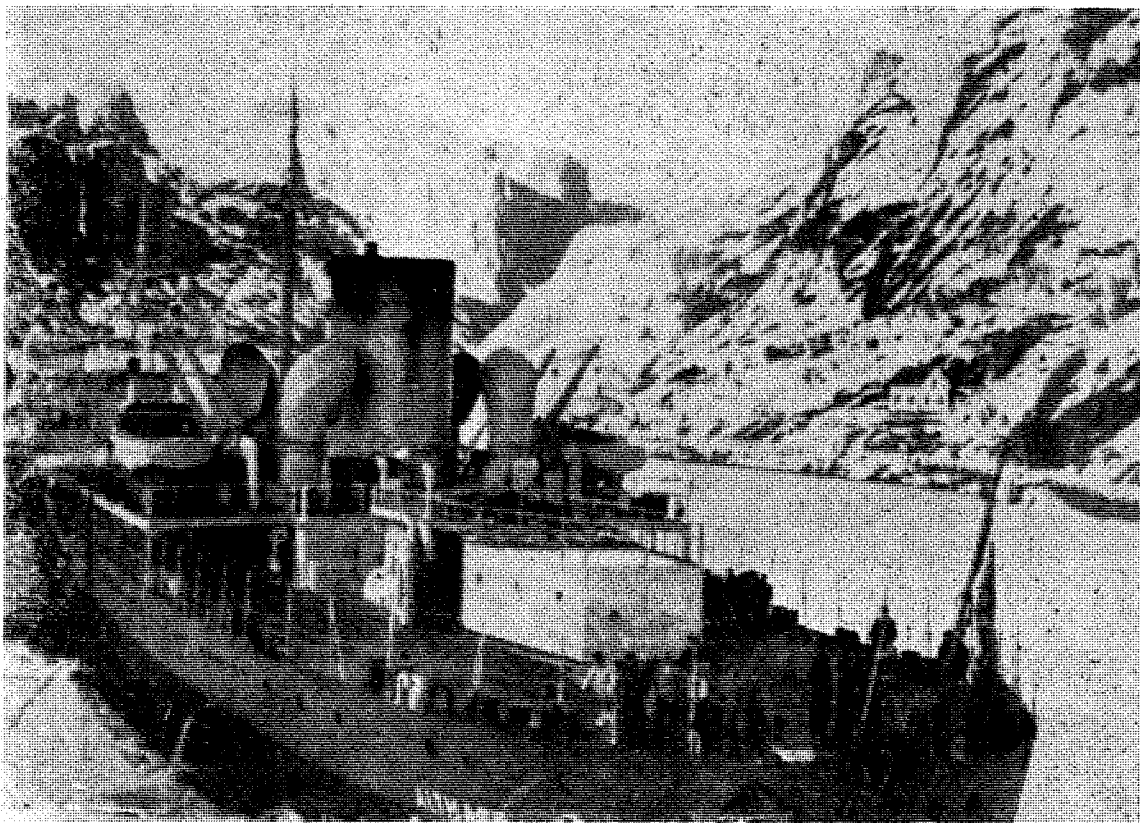
Også de norske aviser bragte denne meddelelse, men de har glemt å opplyse noe om resultatet av undersøkelsene. Dette går kort og godt ut på at iblandingen av atropin var så ubetydelig at den var helt uten betydning. Den sveitsiske avis «Die Tat» føyer følgende kommentar til:

«Anklagemyndighetenes (i München) beslutning om å henlegge saken, kommer ikke egentlig som noen overraskelse, etter at det temmelig hurtig etter «avsløringen» av det angitte attentat ble kjent at den som bragte giften til München

Forts. side 7

Forfatterinnen Olga v. Barényi

«ALTMARK» MED FLAGGET PÅ HALV STANG ETTER UDÅDEN

Hans Egede Nissen:

STRIPA

Det er som oftest av liten eller ingen interesse og verdi å lytte til den kongelige norske kringkastings referater og kommunikerer fra de mer eller mindre offisielle møter og kongresser som med visse mellomrom avholdes i medfør av alle de forskjellige institusjoner og organisasjoner som i det vestlige militære samarbeides navn, dvs. i NATO's regi, er stablet på benene i tur og orden siden 1945, da en angivelig seir ble proklamert og freden med visshet gikk tapt. Men av og til er det en lysning.

Her vrimler av disse merkelige runer og forkortelser som er laget for at ingen skal forstå noe som helst av hva der skjer bak kulissene. Jeg må imidlertid tenke på en kjent definisjon av den såkalte fjerde dimensjon, tidsdimensjonen: Den fjerde dimensjon er et redselskabinett hvorfra hvem som helst kan vente hva som helst når som helst. En spørretime i kringkastingen skulle snart bringe det faktum på det rene at hvor det gjelder å fortolke hva alle disse okkulte og kun for innviede forståelige runer i allverden vel kan bety — hvilke begreper de dekker og står for, så ville det store publikum og selv mange augurer måtte melde pass. Hvem kan f. eks. ane at OEEC skal bety noe så fint som Organisation for European Economic Co-operation — eller at UMA betød United Maritim Authority, eller at de forskjellige runer som alle innledes med initialerne U. N. A. har ett eller annet tilfelles med Worlds Federation og United Nations Associations.

Da jeg personlig ikke greier dene form for Yankee-doodle skal jeg spare leserne for en større opprømsing av dette Abracadabra, men jeg kan ikke nekte meg den lille pennelek på mitt hollandske bøt-tepapir som slike monstrøse konsonant- og vokalsammen-setninger gir høve til, f. eks. UNESCO (som jeg antok var et rumensk familienavn første gang jeg hørte det nevnt) eller UNRRA som står for noe sådant som United Nations Relief and Rehabilitation Administration.

Idet jeg tar med noe så malabarisk som U. N. H. C. R. — hvilket kaudervelsk skal bety — så vidt jeg vet — og på vårt moderne nynorsk: Office of United Nations High Commissioner for Refugees, så får denne lille bukett av grammatikalsk og verbal usans være nok til illustrasjon og hvor rivende fort oppløsningen i den vestlige verden foregår. Folk protesterer absolutt ikke, men godtar og samtykker i

Utenriksminister Lunde gir uttrykk for Europas selvbeholdelse idag ved å karakterisere Aftenlandet bare som «et nes på det store eur-asiatiske kontinent».

dette lett kamuflerte attentat på vårt morsmåls integritet og girer smerteløst over i det internasjonale kaos, mens de bygger seg det rene babels tårn av mystiske runer. For alt jeg vet er det godt mulig at det bak disse armékorps av konsonanter og vokaler gjøres en god del uselvisk arbeid. Men man bør huske på at i grunnen blir det bare å sette bot på et gammelt kledebon, å sette nye filler oppå de gamle for å prøve å flikke på restene og ruinene av det som en gang var den førende og toneangivende verdensdel, Europa, oppkalt etter Jupiters eiskede Europe, den skjønne fönikiske prinsesse fra den greske mytologi.

Og det hjelper svært lite med alskens mystiske kryptogrammer og rebusser i de hjelpeløse forsøk på å dekke over ødeleggelsesverket til verdensfiende nr. 1 Franklin Delano Roosevelt og hans Sancho Panza Winston Churchill. Heltene fra Teheran, Jalta og Potsdam og andre showfestivals, hvor vodka- og whisky-skrålene på de 50000 tyske offiserers galger var romertall I på programmet, for nå var salmesangen fra Atlanterhavsmøtet i 1941 blitt et Inferno av rock and roll, vendetta og blodhevn. Og resultatet ble som gangsterne fra Jalta ville det, en torso, det ble Rest-Europa.

Eiendommelig nok møtes akkurat i disse dager, hvor en av «seierherrene» fra 1945 for full musikk holder på å oppløses i sine enkelte faktorer, i det rene anarki, i Strassburg, den gamle tyske frie riksstad, her møtes Rest-Europas såkalte statsmenn og politikere, ministerrådet i E.C.E.S.A. eller hva kryptogrammet lyder som skal stå for European

Begynner sannheten å komme frem?

Major Blindheim skriver i Verdens gang for 7. jan. bl.a. dette:

— Sovjets angrep på Finland høsten 1939 var en preventivaksjon, ikke først og fremst rettet mot Finland selv, men mot sterkere motstandere. Senere, bl.a. mot Norge i 1940 og mot Sovjet i 1941 utvidet Hitler igjen krigen i preventiv hensikt, om enn motivene var høyst forskjellige.

Det var således ikke Norge som var den egentlige fienden i Norge, så paradoksalt det enn lyder. For så vidt må vi også gi Hitler rett i at tyskerne ikke ønsket å komme som fiender —

Se det var andre toner. Vi har fått ørene tutet fulle om at det var Quisling som fikk Hitler til å angripe Norge, og at tyskerne hadde planlagt angrepet uavhengig av de skumle planer Frankrike og England hadde.

Nå var det jo endel av oss som forsto sannheten allerede den 9. april 1940 og som tok konsekvensene av det. Men akk — de som visste sannheten like godt som oss og som satt i de ansvarlige stillingene hadde nok engasjert seg på annet hold, og måtte derfor skape legenden om de fæle tyskere og nazister som plutselig overfalt det uskyldige Norge.

Leo.

Council for Economic, Social etc. Administration, altså Europarådet.

På dagsordenen stod 6 for sju og x for u kampen innenfor Rest-Europa om fordelingen av de smuler gangsterleiderne fra Jalta aller nådigst levnet etter Tysklands betingelsesløse kapitulasjon.

I kampens hete kom de agerende i skade for å si sannheten sine qua non uten noen som helst forsøk på å nekte faktum, som den offentlige opinion og en ensrettet presse forgjeves prøver å fortie, at Churchill og Roosevelts gangsterco. incorporated har laget en liten ulykkelig ruin av den hvite rases verdensdel. Jeg vil sitere «Farmand» 9. april 1949 nr. 15-16: Winston Churchill har ikke liten andel i ansvaret for ødeleggelsen av Europa. Han har selv sagt at «Asias grenser er flyttet til Elben». Ja idag 10 år etterpå kan man vel trygt si til *nullmeridianen* ute i Atlanterhavet, hvor engang salmesangen taktfast lød til Stalins orgelakkompagnement.

Nå må Rest-Europa moralsk opprustes og *det* er vel forklaringen på de veldige angrep på Churchill og Roosevelt og deres forbryterske

Har du skaffet en ny abonnent?

Karl Seeland:

Løgnens spesialister

Under 1ste verdenskrig utdannet der en stor mengde spesialister i England og andre allierte land for å vekke et verdenshat mot Tyskland og få de andre land med i kampen. For England seirer aldri ved egen makt — det taper i alle kamper, men det får sine allierte til å bære de største blodtap og byrder. Så oppfant de redselshistorier om tyskernes skjenselsgjeringer i Belgia, avhugne barnearmer og føtter, utstukne øyne, voldtatte kvinner og jenter, og det gjorde sin virkning. Og andre fulgte med i Englands «korstog» for de små nasjoner, som det så smukt het også den gang, for indignasjonens bølger bruste sterkt også i vårt land over slike så skammelige forhold. *Men det var løgn, blankt oppspinn alt sammen*, og opphavsmannen, propagandalederen roste seg i det engelske parlament, da han etter krigen ble bebreidet for dette, og spurte om det ikke hadde virket godt for Englands formål. Og det hele ble da etterpå dysset ned og glemte.

Da Tyskland igjen smått om senn kom på fote og ved Hitlers mektige grep på folkets yteevne ble rystet opp til en arbeidsdag og ytelse som *kun en nasjon som det arbeidsomme, nøysomme og dyktige Tyskland kan prestere*, begynte Churchill og hans klikk straks å agitere for at man måtte klippe vingene på det tyske folk. Og *løgnpropagandaen* tok straks fatt i alle de verdensaviser som sto under Englands regi. Så fikk litt etter litt Churchill med sin villige venn Roosevelt og de smussige franske politikere i stand den krig, som han hadde lengtet etter og arbeidet for. Men så gjalt det å få slagord og få den «religiøse» verden med, og så hadde vi teatret med salmesang, nadverd og brageløfter av Churchill og

selvmorderpolitikk, som fant sted på E.C.E.S.A.'s minister-råds møte i Strassburg fredag 22. januar 1960. Utenriksminister Lange omtalte her uttrykkelig vårt kontinent som den smale kyststripa, ja som «ett nes på det store eur-asiatiske kontinent». Ingen protesterte mot denne uttalelse og flere talere nevnte Europa «den amputerte verdensdel». Hvor hyggelig det enn er å få medhold, så er klokken dessverre over fireogtyve. Jalta lar seg ikke reparere. Tilbake er og blir Stripa og langt i vest bak de syv blåner Stars and Stripes. Og hva er i realiteten Europarådet? Det er Quislings og Hitlers kongstanke, som ble stjålet og i redusert og amputert form.

Hans Egede Nissen.

Roosevelt ombord i krigsskip på Atlanterhavet, hvor folkene ble lovet alle mulige goder, når kun det sataniske Tyskland var beseiret. Engländerne forsnakket seg riktig nok engang under krigen, da det offentlig ble uttalt i parlamentet, at de ville *forbinde seg selv med Satan, om de bare kunne beseire Tyskland*. Det stakkars Polen, som angivelig var Englands krigsårsak, fordi de hadde garantert det, ble jo latt sørgelig i stikken både under krigen og verre ennå — etter krigen, for «*Right or wrong-my country*» er nå som alltid Englands devise. Blod og vold har alltid fulgt i Englands fotspor. Vi så det tydeligst, da det gjalt boernes gull og diamanter — og vi så jo også Englands «oppofrende hjelp» under krigen i Norge, da de engelske soldater «hjalp» oss stakkars nordmenn.

Så ble Tyskland bombet med fosforbomber over uskyldige kvinner og barn i Tysklands byer, f. eks. Dresden, Hamburg osv. Tyskerne tok opp fotos av likhaugene i Dresden, men hva gjorde England? Disse fotos over Englands skjenselsgjeringer ble benyttet til å fortelle verden — at det var likhauger etter tyskernes «forgassing av jøder».

Løgn og hyklert har alltid hørt med til Englands sterke dyder. Og under krigen, og spesielt etter krigen, har vi lært her i landet, at vi selv er besmittet av denne løgnaktighet i vår presse og i «*religiøse kretser*», som *suspenderte de 10 GUDS BUD og levde som banditter*, for å bruke et bevinget ord av sokeneprest (midlertidig kirkeminister) Bonnevie Svendsen i et triumferende foredrag han holdt i 1945. Derfor ser vi tidens elendighet, moralsk og «kristelig» her i landet. (Matt. 7/16). Hva klager man over? Den som fikk de nestfleste stemmer til biskop i Bodø — A. J. — har åpent vedkjent seg at han løy og tilføyte «at han vil gjøre det igjen i en liknende situasjon», og så ser man at han høyaktes slik, at en mengde av hans kolleger anser ham skicket til kirkens høyeste embete. Etter min ringe formening er det en gudsbespottelse, hvis kirken pretenderer å være et instrument for SANNHETENS KONGE — JESUS KRISTUS.

Hvordan kan man bebreide ungdommen dens utskielser — når den ble opplært av «banditter» til å lyve og stjele og andre elskelige egenskaper? Nei, som man sår, skal man høste. Det er livets gang.

Måtte Guds barmhjertighet være sterkere enn selv geistlighetens synder!

Karl Seeland.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

60 år

Folk og Lands redaktør,
ODD MELSONOscarsgt. 70, Oslo, er 60 år
onsdag 10. februar fk.

tinget ikke å kunne gi noen slik erstatning, fordi det «vilde uthule stortingsmennesenes immunitet». Med andre ord: stortingsmennene forbeholder seg rett til fortsatt ansvaretsfrihet og straffefritt å kunne injuriere hvemsomhelst og hvasomhelst fra stortingets talerstol!

Det turde kanskje her være på sin plass å trekke frem igjen dette med «folkets rettsbevissthet», for det er sikkerlig ikke mange velgere som er så bekymret for stortingsmennesenes immunitet at en vil gi dem carte blanche til overtredelser av lov og anstendighet bare fordi de er valgt til et tillitshverv som burde betinge større anstendighet og høyere moral enn hos andre.

Denslags typer som kryper i skjul overfor åpenbar urett de burde gå til felts mot, men som bruser svært med fjærene når det gjelder de små og ufarlige i samfunnet vil naturligvis møte velgernes dom ved første korsvei. Og da hjelper heldigvis ingen «immunitet». Verre er det da med den immunitet det norske samfunn øyensynlig har gitt Dagbladet til uhindret å trække på all anstendighet og all moral.

Efterlysning!

S.S.-Sturmmann i Regiment Nordland, Erik H. Huset falt i Russland den 23. juni 1943. Undertegnede, hans bror, er interessert i nærmere opplysninger om hans død, og søker kontakt med nordmenn, dansker eller svensker som var med i kampene øst for Charokov sommeren 1943, der han

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjennelse skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Direktør Alf Ihlen, Direktor von Strømmens Værksted, Vinderen pr. Oslo.

Direktør Joakim Ihlen, Direktor von Strømmens Værksted, Tuengen allé 26 b, Borgen V. Aker.

II-O-Van Aluminiumsvarefabrik A/S, Moss.

Industrihuset A/S, Maschinenagenturen, Kongens gt. 4, Oslo.

Isbergs Bilforretning A/S, Autogeschäft, Kongens gt. 11, Oslo.

Bernt Iversen & Søn A/S, Metall- u. Eisenwarenfabrik, Nygårdsvik pr. Bergen.

B. Iversen & Co. A/S, Warenagenturen, Spedition, postboks 120, Trondheim.

A/S Jacobsens Farveudsalg, Farben- u. Firnisfabrik, Skippergt. 25, Oslo.

J. P. Jægtvig, Kolonialw. u. Früchte engros, Kjøbmansgt. 25, Trondheim.

Chr. A. Jakhelln, Autogeschäft, Bunkerstation, Bodø.

Julius Jakhelln, Eisenwaren, techn. Artikel, Bodø.

Dir. Carl A. Janicke, Direktor der AEG, Oslo. Gange-Rolvsgt. 3, Oslo.

Waldemar Janssen Papir A/S, Kontorbedarf, postboks 54, Trondheim.

Fredrik Jebe & Co. A/S, Zigaretten- u. Tabakfabrik, Welhavensgt. 9, Oslo.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

I hakekorsets tegn

Dagbladet har det hårdt for tiden. Ikke før har det avvirket affæren med bladets egen «nynazist» som tegnet hakekors i bladets spalter, før det avsløres som dokumentforfalsker i stor stil. Selv noenlunde normalt utrustede mennesker måtte forstå at Adenauerregjeringen såvisst ikke nektet jøder adgang hverken til det ene eller det annet, men se om ikke Dagbladet likevel «lar seg forlede» av et «nyhetsbyrå» i Paris til å servere en røverhistorie om at jøder er utelukket fra stillinger i Bundeswehr! Sammen med historien serverte bladet naturligvis bilde og grovt angrep på den tyske forsvarsminister. Selv bladets elskelige venn i den tyske ambassade, herr J. N. J. Vogel må dementere denne meddelelse og Verdens Gang går skarpt iredte med sin «troskyldige» kollega.

Som et plaster på såret bringer imidlertid bladet en ny sensasjonell avsløring av «nynazistisk undergravningsarbeid» i Norge. Det har oppdaget at Trygve Dehli Laurantzson skal holde foredrag på et møte i Romedal Bondelag om noe så farlig som «Bonden og hans presse». Dehli Laurantzson var landbruksminister en ukes tid i 1945 og redigerte ellers — forøvrig på en utmerket måte — både Nationen og bladet «Norsk Jord», hvorfor han fikk 15 års tvangsarbeid, sier bladet rystet. Fy! Han burde gjort som Dagbladet selv: ladt seg «stoppe» mens A/S Redaksjonssekretæren skaffet den nødvendige mynt i kassen.

Ellers får en vel si at det også her faller på de fromme, for Quislings siste landbruksminister har såvisst ikke drevet noen «nyetter tysk kilde skulle være falt.

Hallvar H. Huset,
Atna st., Rørosbanen.
Norge.

nazistisk» virksomhet. Det blir nok ikke «Folk og Land» han anbefaler bøndene å lese. Han har ladt seg i høy grad «gjenoppta» i samfunnet og pussig nok er det ikke mange ukene siden en av de politikusser som Dagbladet setter så høyt fremholdt ham som et rosverdig eksempel for oss andre «uforbederlige». Men selv denne rosverdigheten holder altså ikke når Dagbladet er på krigsstien etter «nynazister».

Ellers glemmer Dagbladet i alt dette oppstyret å slå opp en virkelig sensasjonell nyhet, i betraktning av at dets kjære kollega og åndsfrände «Friheten» er så indignert over «jødeforfølgelsen» at det til og med hisser konservative studenter til tåpelige demonstrasjoner. Nyheten er en resolusjon fra den «mest representative» jødekonferanse som er holdt etter krigen. I denne resolusjon angripes ikke Adenauers Tyskland og Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere, samt naturligvis Forbundet og Folk og Land, for «angrep på» jøder. Det er Sovjet-samveldet som oppfordres «til å gjøre slutt på den økende pressekampanjen mot jødene i landet. Den alminnelige sovjetborger kan (i liket med læregutten i Dagbladet og lassissene på Grønland) oppfatte kampanjen som et vink om at myndighetene ser gjennom fingrene med den». Det hevdes samtidig i resolusjonen «at kampanjen har bidratt til jødefiendtlige episoder i Sovjet-Samveldet i den senere tid».

Det er altså forvirrende tider vi lever i. Kanskje Kommunistpartiet i Norge har fått fatt i gale instruksjoner fra Moskva? Kanskje det istedenfor å lage trykksaker og resolusjoner for Studentersamfunnet burde ha vært på barrikadene med hakekors og malerpøs? Og kanskje Dagbladet — — — — ?

Undergravet rettssikkerhet

Rettssikkerheten her i landet fikk som kjent en knekk i 1945 da en tok ibruk bolsjevikiske metoder overfor folk tilhørende et politisk mindretall og suverænt satte seg ut over både straffelov og grunnlov. At politikere prøver å gripe til denslags midler er naturligvis ikke så sjelden, for partipolitikere er nå engang en egen rase, men det bedrøvelige var at vår statsforfatnings garant for rettssikkerheten, Høyesterett, gav opp sin stilling som den tredje statsmakt og spilte partipolitikernes bedrøvelige spill.

Når en skal dekke over slik urett, så kan en naturligvis trøste seg med floskler om «parlamentarisk nødrett», «folkets rettsbevissthet» og lignende luftige talemåter, som jo i realiteten ikke annet betyr enn at en har satt seg ut over vanlig lov og rett. Men slike rettsbrudd forblir jo ikke noen øyeblikksbetonet og forbigående hendelse. Hvis en gir en viss mann lillefingeren, heter det jo, så tar han hele hånden. Eller før å holde oss til våre fedres ordtak, disse som hadde klarere forstand for ondskapens konsekvenser enn de nålevende: Med lov skal land byggjast og ei med ulov øydast.

Så opplever vi da den dag idag, femten år etterpå, at rettsusikkerhet og urett rår på så mange områder i det norske samfund. Alle tidligere NS-folk vet at det er en høyst tvilsom, for ikke å si håpløs affære for dem å bringe en sak for retten selvom den har litet eller intet å gjøre med okkupasjonstiden. For samfundets pariaer står naturligvis utenfor lov og rett.

Og hvorledes geberder politi og rettsvesen seg nå i disse dage? Der har Dagbladet, for å ta et typisk eksempel, dag ut og dag inn forfulgt og sjikanert folk på det groveste. Ikke en leilighet har det forsømt til å kaste seg over sakesløse personer. Så brutalt og gement har dette blad drevet sin hetsjakt i inn- og utland, at det utvilsomt vilde fylt sin jobb med glans hos den mest hårdkokte diktator.

Men interesserer politiet og justisministeren seg for denne gemene «nazi»-trafikk? Foretar det sine undersøkelser omkring denne nydelige representant for et høyst mislykket demokrati? Nei, naturligvis ikke. Det løper isteden bena av seg for å foreta husundersøkelser hjemme hos en liten læregutt i Dagbladets klisjeanstalt i håp om å finne «nynazistisk» litteratur hjemme hos ham! Dette er naturligvis intet annet enn et grovt maktmissbruk, for oss bekjent finnes det ingen norsk lov som forbyr læregutter eller andre å ha all den «nazilitteratur» de bare måtte ønske i sine bokhyller. Det er nemlig en selvfølgelig demokratisk rettighet.

Det naturlige i denne situasjon vilde naturligvis være at både justisminister og politi istedenfor å svare på dumme spørsmål i avisene resonnererte som så at dette hakekorset som dukket opp i Dagbladet er vel fortjent, det er bare å betrakte som utslett i forbindelse med den uheldige hets- og forfølgelsessyke bladet lider av. Og tar en Jern-Gustavs krigsutskeielse som et bevis på nasjonalsosialismens ondskap, så vilde det vel være like naturlig å ta Dagbladets fredsøndskap gjennom årtier som bevis på visse mangler hos det demokrati som soler seg slik i egen selvtilfredshet.

Men ondet stikker dypere enn dette også. Vi har nettopp hatt en ytterst beklagelig historie i stortinget igjen. En av de såkalte «små menn i samfunnet», hvilket vil si en som ikke hører til partipolitikernes utvalgte krets, mener seg sterkt og skammelig injuriert fra stortingets talerstol. Han mener at hele hans liv og fremtid er blitt ødelagt ved disse uttalelser og han søker stortinget om en billighetserstatning. Men trass i en flertallsinnstilling fra komiteen, fant stor-

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

Sir Neville Henderson, den britiske sendemann i Berlin i 1939

PÅ BERGHOF

Denne onsdag 23. august kjører, samtidig som utenriksminister Ribbentrop kommer til Moskva, den britiske sendemann Sir Neville Henderson sammen med herrene fra utenriksdepartementet etter en herlig tur gjennom fjellenes tause verden opp foran der Führers bolig.

Vognen har akkurat tatt den siste sving og er fremdeles i bevegelse, da to herrer av der Führers nærmeste omgivelse allerede kommer ut av det hvite hus som hever seg over de mørke skogsåser ovenfra for å gi gjestene den første velkomst. Det er SA-Obergruppenfører Brückner og SS-Gruppenfører Schaub. Sendemannen og statssekretær von Weizsäcker stiger ut og så kjører allerede den neste bil frem med legasjonsråd von Kessel og tolken herr von Loesch. Bilen kjører raskt bort igjen, og så begir man seg straks til der Führer. SA-Obergruppenfører Brückner trer inn i den store sal og melder ovenfra uten å gå ned de fem teppebelagte trinn: «Den britiske sendemann!» Henderson kommer, fulgt av de tyske herrer. De stiger ned trappen som fører til hallen nedenfor, forbi en vakker marmorfigur av en kvinneskikkelse og et vakkert, lavt skap, som det står en vase med friske blomster på, og så endelig ned de tre marmortrinn som strekker seg gjennom hele hallen.

Der Führer kommer dem imøte. Han rekker Henderson og de tyske herrer hånden og ber dem med en håndbevegelse ta plass på sofaen og stolene som står omkring et rundt bord ved den ene kjempemessige veggen. Herfra har en en praktfull utsikt mot det mektige Untersberg med sine tre tinner og mot Wotansberg, i hvilket i henhold til den tyske saga keiser Karl den store med sine krigere slumrer mens de venter på en ny herlighet for riket. Sendemannen tar plass i høyre hjørne av so-

faen. Der Führer setter seg i lenestolen ved siden av ham. Til høyre for der Führer sitter tolken von Loesch og ved siden av ham statssekretær von Weizsäcker og legasjonsråd Hewel.

«Jeg har den ære å overbringe Dem et brev fra den britiske premierminister, Deres Exsellen- se», bemerket den britiske sendemann. «En mere verdig enn jeg burde gjøre det, men begivenhetenes utvikling har gjort det nødvendig å handle raskt, og den britiske regjering var meget overrasket over den tysk-sovjetiske pakt!»

Han leverer premierminister Chamberlains skrivelse, og der Führer tar imot den. Han slår herunder fast at han allerede har fått en oversettelse av brevet, og at han er iferd med å utarbeide et skriftlig svar. Han vil imidlertid gi sendemannen en foreløpig muntlig orientering om svarbrevet.

«Jeg håper», svarer Henderson, «at det må finnes en løsning i den vanskelige situasjon Europa befinner seg i. I England har man også forståelsen av at det kreves tysk-britisk samarbeid av hensyn til Europas vel!»

«Det burde man tenkt på før», sier der Führer. «I England snakker man alltid om "forgiftet atmosfære" — men det er jo nettopp England som forgifter atmosfæren! Hvis det ikke hadde vært for England, så ville en ifjor ha oppnådd en fredelig overenskomst med Tsjekkoslovakia og også i år ha funnet en ordning med hensyn til Danzigspørsmålet. Men nå blir hundretusener av folketyskere mishandlet i Polen, slept i konsentrasjonsleir og drevet bort. England har utstedt en blankofullmakt, og den må nå betales! Etter at England ga den skjebnesvangre garanti, har han måttet innta en fast holdning. Han kan ikke tillate at titusener av tyske folkefeller blir slaktet ned på grunn av Englands luner». Så beskriver der Führer hvorledes han for flere måneder siden satt akkurat på dette sted sammen med den polske utenriksminister Beck. Her foreslo han ham en fredelig ordning av østspørsmålet, og Beck avslo det ikke. Han innvendte bare at forslaget kom for plutselig. Så gjentok han sine forslag i mars i år, og hvis England ikke hadde stilt seg iveien, så var det sikkert kommet til enighet mellom Tyskland og Polen. Men nå, slår der Führer fast — ville han gripe inn ved den minste polske aksjon mot tyskere eller Danzig. En mobilisering fra vestmaktens side ville bli besvart med tysk mobilisering.

«Er dette en trussel?» spør Henderson bestyret.

«Nei, en beskyttelsesforanstaltning», svarer der Führer.

Den britiske sendemann føler hvor svak hans stilling er og forsikrer nok engang at England ikke vil ødelegge Tyskland.

«Jeg har gjort mitt beste», sier Henderson nedslått. «Nylig skrev jeg til en riksminister at De brukte 10 år på å vinne Tyskland og nå må De gi England like lang tid! Hva er det England stiller seg mot? Bare mot anvendelse av makt!»

Men der Führer møter denne formulering med spørsmålet om England noensinne hadde forsøkt en løsning av Versailles- uretten ad forhandlingsvei. Og til det kan ikke Henderson svare noe.

Der Führer bemerket at det trenges to når det er tale om kjærlighet og reiser seg. Her er det intet mer å si, og forhandlingene er slutt.

Det skriftlige svar på Chamberlains brev vil bli avlevert til sendemannen om ettermiddagen, sier der Führer da han tar avskjed. Henderson reiser, ledsaget av von Loesch ned til Salzburg. Han ser trett og nedslått ut.

I hotel «Österreichischer Hof» — hvor utenriksminister Ribbentrop nylig ga en frokost for den italienske utenriksminister grev Ciano og hans nærmeste medarbeidere, er det bestilt et værelse for sendemannen. Han vil først og fremst telefonere til den britiske ambassade i Berlin, og går derfor til sitt værelse. Von Loesch sørger for hurtig forbindelse.

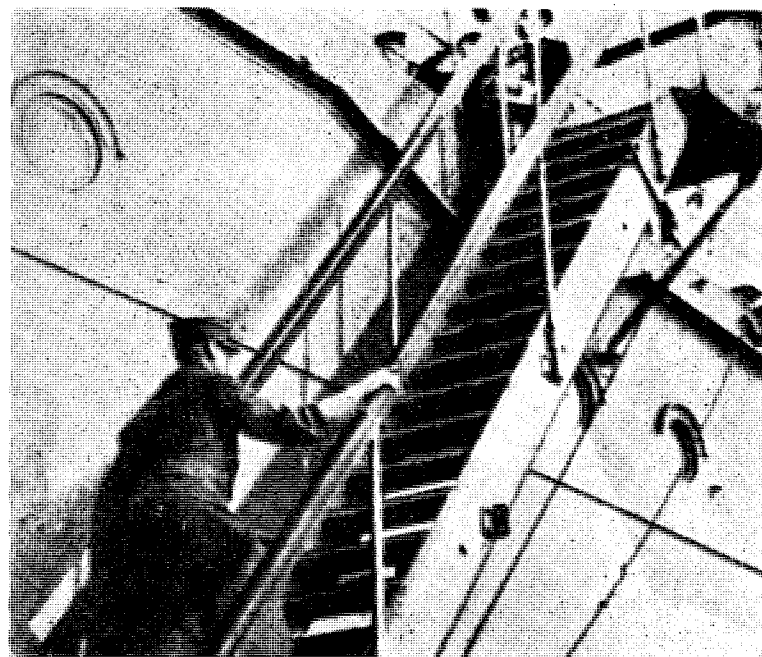
Forts. side 6

«Det burde man tenkt på før», sier der Führer

SVERRE HELLIKSEN :

Hva nordmenn mente og mener

Spørsmålet hva jeg mener og mente er behandlet individuelt i presse og kringkastet. Det må vel imidlertid ha nasjonal, folkepsykologisk og historisk interesse hvordan folket som helhet — eller som majoritet — kan endre oppfatning. Det spørsmål fikk man en grandios undervisning i ved at det også i dag aktuelle spørsmål om hvem var landssvikere — torturister etc. ble holdt utenom.

Der er 4 faser, som mer eller mindre klart går over i hverandre:

1. Før kapitulasjonen 10. juni 1940 mente praktisk talt alle — også de fleste NS — at tilnærmelse til tyskerne var troløshet mot Norge.

2. Etter 10. juni var oppfatningen den første tiden generelt sett at krigen var slutt. 8. juni hadde norsk overkommando søkt tysk overkommando om forhandling og telegrafert: «Kongen og Regjeringen har befalt meg å innstille fiendtlighetene». Overenskomst 10. juni mellom Norge og Tyskland. Statsministerens kringkastningstale 25. juni om krigens slutt. Pressen likeså, eks. Aftenposten 14. juni: «Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland». Dagbladet redaksjonelt 10. juni: «Fred i Norge». Arbeiderbladet 14. juni: «Kongens synd mot sitt folk». 1ste divisjon hjem fra Sverige i juli etter oppfordring fra regjeringen i London. Riksrådsforhandling.

3. Uten noen ny overenskomst mellom Norge og Tyskland ble allikevel oppfatningen innen det med krig og folkerett ukjente norske folk etterhånden endret derhen, at flertallet mente krigen vedvarte.

4. Blant dem, som er lydhøre for hva tiden har bragt av nye momenter, er nå oppfatningen ved å gå tilbake til stadiet nr. 2. Man resonnerer. Utenriksminister Lange uttalte på NATO-møte på den norske regjeringens vegne, at den var enig i at ensidig kan ikke en internasjonal overenskomst endres (Aftenposten 17. desember 1958). Hva da med den norsk-tyske av 10. juni 1940? Man slår opp i U. K. av 1945 og der er ingen norsk eller tysk oppsigelse og ingen allianseavtale (s. 295 i Bilag, Bind II). Skulle Norge ha brutt sin internasjonale overenskomst med Tyskland? Det ville være ubotelig skam og skade. Kan Norge som stat ha deltatt i krigen etter 10. juni 1940? Militære, som vet at det betyr operasjoner under norsk kommando og norsk operativ ledelse, spør: Når skjedde det? I hvil-

(Forts. s. 6).

Arbeiderpartiets stilling til forsvarskravene før invasjonen

Av major F. H. Kjelstrup

I Morgenbladet for 17. desember 1959 har major F. H. Kjelstrup sloppet til med nedenstående artikkel, som vi gjengir med forfatterens tillatelse:

I et intervju med overlege Johan Scharffenberg, gjengitt i Morgenbladet på hans 90-årsdag, har overlegen anført at forsvarsminister Monsen i 1936 gjorde en markert kursforandring i sin innstilling til forsvaret. «Han ble i virkeligheten en av de beste forsvarsministre». Denne uttalelse gir et misvisende inntrykk og bør derfor kommenteres.

Det er riktig at Monsen etterhvert tilegnet seg mer forståelse av forsvarskravene, men han tok ikke konsekvensen herav. Det ville svekke hans posisjon i regjeringen, antydte han. Den altfor sene kursforandring i Arbeiderpartiets innstilling til Forsvaret skyldtes etter det inntrykk man fikk i Forsvarsdepartementet vel særlig statsråd Torp, som i lengere tid var vikar for statsråd Monsen.

Betydningen av et omslag i A-partiets innstilling ble sterkt fremholdt for statsråd Torp, bl. a. også under henvisning til sannsynligheten av stemmetilvekst for partiet fra befalet, for hvem Forsvaret var hovedsaken i politisk henseende.

M.h.t. A-partiets og særlig statsråd Monsens innstilling i årene 1930—1939 kan det være tilstrekkelig å henvisne til etterfølgende sitater fra min brosjyre: «Den norske kapitulasjon 10.6 1940 og krigføringenproblemet 1940/45», bilag 1, side 49—50:

I 1930. Fr. Monsen på Arbeiderpartiets landsmøte: «Det har alltid vært enighet innen vårt parti om at man skulle søke å gjøre den borgerlige hær ubrukbar».

I 1932. Arbeiderbladet 1/8: «De nordiske folk kan lett bli en spurv i tranedans, og således bli utnyttet som en brikke i det imperialistiske spill denne stormakt (England) driver».

I 1933: Fr. Monsen under forsvarsdebatten (iflg. Hambro): «Det å reise opprør i et land er en mindre ulykke enn en forsvarskrig «og det må enhver regjering... være forberedt på, at den revolusjonære arbeiderklasse reiser seg for å slå makten ut av henderne på slike eventyrpolitikere».

I 1934: Fr. Monsen i Stortinget: «Militærvesenet er et apparat til undertrykkelse av frigjøringsarbeidet nedenfra og har alltid vært det. La oss være fri for denne svindel med fedrelandet i forbindelse med militærvesenet». (S.T. 1328).

I 1936. Forsvarsministeren i trontaledebatten: Regjeringen var oppmerksom på den spente

internasjonale situasjon, men lede-tråden for regjeringens militære politikk var at Norge hverken kunne eller ville føre noen krig.

I 1937. Fr. Monsen: «Kanonene kan vi ikke bygge på. Velger vi det grunnlag, da kan vi være sikker på at den dag vil komme, da vi ikke lenger kan regnes som en fri og uavhengig stat». (S.T. 1332).

Nygaardsvold: «Det er ikke et såkalt «eksistensforsvar» — som Høyre og andre snakker om, hvis tanker kun kretser omkring militære galskaper — folket idag er interesert i... «Det er på den basis at regjeringen har lagt sin oprustningspolitikk an: «Å oppruste landet økonomisk, sosialt, materielt — ikke militært». (S.T. 1342).

I 1939. Fr. Monsen: Det tales fra begge ytterflyene her som om... vi hva dag som helst kan vente å bli angrepet av en stormakt... Men det virkelige forhold er jo, som enhver vet, at vårt land ikke ligger i brennpunktet». (S.T. s. 592).

I den strategiske situasjon som forelå spillet hæren en mindre rolle. Det var derfor bare innkalt spredte hæravdelinger til nøytralitetsvern. (U.K.I., s. 42).

I anledning av de militære sjefers krav erklærte Monsen at ingen skulle klare å tvinge Storting og Regjering ved slike krav. «Det skal ikke gå an å etablere militært diktatur her med slike midler».

Ulykkesmannen for Norges forsvar: Arbeiderpartiets forsvarsminister Fr. Monsen

Nygaardsvold som tidligere hadde stemplet patriotisme som «kjettringenes siste utvei», uttalte i tilslutning til Monsens foran nevnte anførsel om de militære sjefers krav bl. a.: «Man kan bli fristet til... å slå døra igjen, låse den, og ta ut nøkkelen også».

Skal man ærlig si hva det er naturlig å mene om uttalelser som de refererte fra ledende statsmenn i en kritisk tidsperiode, vil det være skånsomt å si at de vidner om en ubegriplig mangel på evne til logisk tenkning og fremsyn.

Og det ville være berettiget å bruke en betydelig sterkere karakteristikk, som f. eks. at de vidner om en slik udugelighet og en så forstokket ensidig partipolitisk tenkemåte, at det nærmer seg utilregnelig uansvarlighet.

Det skulle ikke være vanskelig i tiden etter 1933 å tyde tidens tegn og forstå at kruttet måtte holdes tørt. Jeg skrev i 1936 en inntrengende advarsel i «Nationen», hvor jeg bl. a. anførte:

«Det kan vel hende at det kan komme en oppgjørets dag, når landets ungdom må forblø under forsvar mot overlegent utrustede og utdannede tropper og nasjonen må innregistrere skamfulle nederlag i sin krigshistorie, eller overgrep som må tåles uten kny.

Heldigvis har man til enhver tid fortegnelser over forsvarssabotørens navner i Stortingstidende med ordrett gjengivelse av de enkeltes innlegg i forsvarsdebattene.

Forts. side 7

Knugende taushet på avsløringene om riksdagsbrannen

De avslørte hetsfabrikanter har mistet munn og mele

Det er merkelig og beklemmende stille i den norske presse, som forøvrig i pressen i alle de vest-europeiske land over det ugjendrivelige bevismateriale «Der Spiegel» har lagt frem i artikkelserien om den tyske riksdagsbrann. Materialet er så knusende at det nå ikke engang lar seg diskutere at nasjonalsosialistene var helt uskyldige i affæren, noe som jo forøvrig Göring forsikret noen få dager før han skulle henrettes.

I Sverige har bare tre aviser kommet inn på disse avsløringer. Betegnende nok oppfordret det svenske høyres hovedorgan Svenska Dagbladet sine lesere til å benekte fakta og standhaftig holde fast ved den gamle, innarbeidede legende. Stockholms-Tidningens korrespondent i Tyskland, Jäderlund, har derimot fått plass i sitt blad for en omtale av «Der Spiegels» avsløringer, noe en må komplimentere bladets ledelse med, tiltross for at det hele naturligvis serveres på en bortgjemt plass.

Garcia Morato i sitt fly etter en vellykket kampinnsett

Madrid i januar.

Det spanske flyvåpen er i daglig utvikling under bestrebelsene på å omdanne det til en også i teknisk henseende moderne våpengren, som kan være i stand til å holde Europas sydvestre del mot et mulig angrep fra øst. For tiden forføyer man bare over fly av modellen F-84, men innen kort tid håper man å kunne ha mere moderne og mere effektive fly. En av de enheter som er utstyrt med F-84 er flotilje nr. 1 med base i Manises ved Middelhavet. Der hersker den fedrelands-

Tradisjonen bak det spanske flyvåpen

Flotilje nr. 1 bærer flyverhelten Garcia Moratos navn

sinnede ånd som er tradisjon innen det spanske flyvåpen.

Flotiljen bærer navnet «Garcia Morato» til minne om flyverhelten Joaquín Garcia Morato, folkefrontflyvernes skrekk under tre års borgerkrig, berømt sjef for «den blå flotiljen», som slo sønder og sammen de røde fly og bidro til å sikre den nasjonale seir.

Garcia Morato, hvis feltrop «På dem!» ble berømt, omkom ved en flyulykke noen uker før krigen sluttet. Da hadde han nettopp mottatt Spanias mest berømte krigsdekorasjon, det hederskrone-de Fernandokorset, og frivillige flyvere fra alle land, som deltok i krigen, anså ham for å være en av luftkrigens mestere.

I 1941 fikk den nye «Blå flotilje», som reiste til fronten i øst for å slåss mot Stalin, navnet «Garcia Morato» og hans feltrop. Til 1944 fløy de spanske piloter under Russlands himmel og gjorde seg fortjent til Luftwaffeledelsens takk og fiendens voldsomme hat.

Og i dag ser vi på ny hvorledes en flyenhet, flotilje nr. 1, bygges opp under den berømte leders navn, som mistet livet da seiren allerede var innen rekkevidde. Som flotiljens sjef, oberst Murcia Rubio, sa til meg: «Spania skal aldri glemme Garcia Moratos eksempel, og heller ikke de piloter som under hans kommando sloss mot kommunismen i hårde avgjørelser».

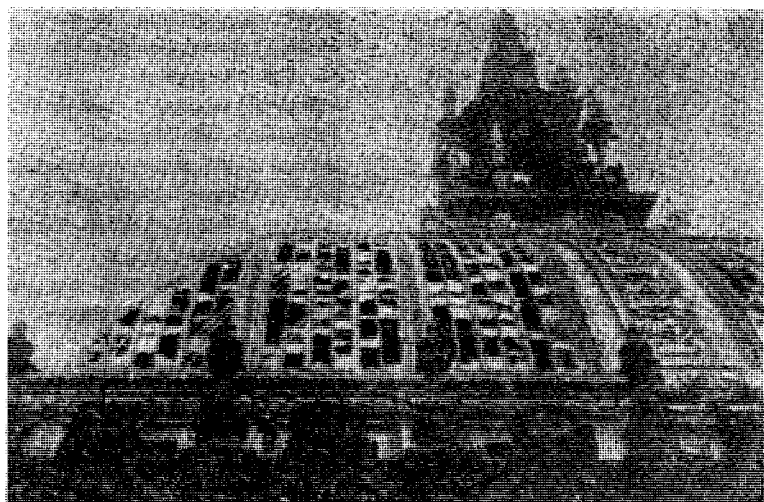
Spania forblir tro mot sin skjebne og sin kallelse!

Vicente Talón.

inne på det ømme punkt i Tyskland, som her i landet og overalt i vesterlandene: frykten for at hele løgnbygningen skal rase sammen hvis tilstrekkelig mange stener blir fjernet. Jäderlund skriver bl. a. følgende i Stockholms-Tidningen:

«Forvirringen er ganske om-

Forts. side 7.

Makabert tyveårsminne —

(Forts. fra s. 1).

selv resumere disse første be-
givenheter slik:

«Angående disse mine første erfaringer med den norske marine på «Altmarks» hjemreise har jeg med vilje vært meget detaljert, ti den tid vi spilte på grunn av dem, ble skjebnesvanger for oss. Jeg, offiserene og mannskapet på «Altmark» brente etter å komme over Skagerak så hurtig som på noen måte mulig. Ingen hadde blikk tilovers for den norske kysts romantiske skjønnhet, skjønt ingen av oss dog hadde sett land i et halvt år. Alle ventet, bokstavelig talt med uret i hånden, på at de norske offiserers besøk snart skulle være overstått, og håpet at jeg ikke ville bli altfor lenge over på «Garm». Alle visste hva det sto på spill. Det visste nordmennene også, ganske utmerket endogså, og allerede dengang spurte jeg meg selv, og jeg spurte meg selv i dag, om de bryderier som ble forvoldt meg i befestningsområdet og allerede tidligere, bare skyldtes byråkratiske hindringer, eller om de norske marinemyndigheter eller regjeringen hadde til hensikt ganske koldblodig å oppholde «Altmark» til de engelske stridskrefter kunne forhindre «Altmarks» reise til Tyskland.

Mine offiserer hadde allerede dengang mistanke om at det hele ikke gikk riktig til. I dag, etter at hele verden vet i hvor høy grad nordmennene handlet i forståelse med englenderne, tviler jeg også på nordmennenes ærlighet, idet jeg dog uttrykkelig må unnta den norske admiral og kommandanten på torpedobåten, som etter min overbevisning utelukken-
de handlet i overensstemmelse med Oslos befalinger».

Den første føling med de britiske nøytralitetsbrytere fikk kaptein Dau da tre britiske fly i lav høyde fiøy inn over skipet og tok opp fotografier. Dette foregikk to sjømil innenfor den norske sjøgrense. Det var fly av typen Blenheim, «som på en enestående uforskammet måte krenket den norske nøytralitet», bemerket kapteinen.

Kapteinen betraktet dette grove brudd på norsk nøytralitet som en britisk bluffmanøver, men en times tid etter flybesøket dukker det så opp en hel britisk eskadre, en krysser og fem destroyere. Britene signaliserer til «Altmark» at det skal styre vestover og altså ut av norsk territorialfarvann. Vi gir ordet til kapteinen igjen:

«Et øyeblikk får jeg den

tanke å telegrafere tilbake til den at der hvor jeg befinner meg er det den norske konge (!) som befaler og ikke den engelske. Men hvorfor skulle jeg det? Jeg foretrekker ikke å ense de engelske signalene.

«For h - - - - også», knurrer den vakthavende offiser. «De kommer jo nærmere og nærmere. De må forenligst være innenfor grensen til de norske farvann».

Ved siden av ham står den vakthavende norske los. Han trekker kjøl på skulderen: «Det er utelukket», sier han. «Englenderne er gentlemen. De krenker ikke andres nøytralitet. Det gjør bare de tyske undervannsbåter».

Jeg ser hvorledes den vakthavende offiser må ta seg sammen for ikke å gi nordmannen det eneste passende svar på hans bemerkning.

«Så?» svarer han tilsynelatende rolig. «Har De noen sinne sett tyske undervannsbåter i de norske farvann?»

«Nei, jeg har riktignok ikke sett dem, men jeg har ofte nok lest om dem».

Offiseren vender seg bort med et skuldertrekk.

Imidlertid er de engelske krigsskip kommet så tett hen til oss at det selv hos nordmannen må oppstå betenkeligheter med hensyn til englendernes gentlemanlike respekt for det norske høyhetsområde».

Kaptein Dau forteller så hvorledes den ene destroyer nå skyter et skarpt skudd bak «Altmark».

Den norske torpedobåt «Skarv» har under alt dette ledsaget det tyske skip. Den styrer nå bort til den ene destroyer og ga antagelig beskjed om at britene befant seg på norsk område. Den ene destroyer legger også faktisk kursen om og styrer utover igjen, men en av de andre benytter anledningen til å smette inn mellom «Altmark» og kysten. Den vil tydeligvis forsøke å skyve «Altmark» utover. Det lykkes imidlertid «Altmark» å gå inn Jøssingfjorden, hvor den ankrer opp. Både «Skarv» og ennå en norsk båt som er kommet til, «Kjell», følger etter inn i fjorden.

Nå puster kapteinen lettet, for her inne i fjorden føler han seg sikker. Et slikt grovt nøytralitetsbrudd som å følge etter inn i den norske fjord tiltror han ikke britene, for det vil, som han bemerker, være casus belli.

Etter noen tids forløp kommer også den norske forpostbåt «Firn» inn i fjorden. Natten faller på, hin skjebnesvangre natt mellom 16. og 17. februar 1940.

Da løper et ukjent skip i mørket inn i fjorden. Den

tyske kaptein går ut fra at det er et norsk skip. Han gjetter på mineleggeren «Olav Tryggvason», som han hadde møtt utenfor Bergen. Imidlertid begynner det nye skip å signalisere til «Altmark», som svarer og spør om skipets navn. Til svar kommer signalet: «Drei bi, eller jeg åpner ild mot Dem».

Det er her kanskje på sin plass å skyte inn at «Altmark» var helt ubevepnet, noe de norske marineoffiserer hadde forvisset seg om gang på gang under turen langs norskekysten. Det var altså ute av stand til å ta opp noen kamp med britene. På den annen side regnet kapteinen naturligvis med at nordmennene ville forsvare sin nøytralitet:

«Bare ett er klart, nemlig at vi har å gjøre med en englender. Det kan jeg med min beste vilje ikke tvile på. Men på skrå overfor den ligger to norske torpedobåter med dampen oppe og i kampklar stand. Det er jo utenkelig at de ikke skulle legge seg imellom hvis englenderen ville forsøke en voldshandling overfor et skip som er stillet under deres beskyttelse. Det er jo deres plikt å forsvare deres lands nøyartlitet, rent bortsett fra at den nasjonale og soldatmessige ære forlanger det av dem.

Men skulle englenderne i tillit til sin overlegenhet bruke maktmidler, måtte de jo tvinge torpedobåtene til kamp, hva der kunne bli ensbetydende med krig mellom Norge og England. Hva enten de ønsket det eller ikke, måtte torpedobåtene stå på tyskernes side.

Men det usannsynlige og utrolige skjer allikevel. Det er gått noen få minutter etter det siste signal da vi på en svak bevegelse i bauen på det fremmede skip kan se at det er i fart, men torpedobåtene rører seg ikke av stedet.

Det blir altså alvor».

Kapteinen forteller så hvorledes det fremmede skip, som viser seg å være «The Cossack», border det forsvarsløse tyske skip mens det passerer det. Entremannskapet åpner en voldsom ild mot de uvepnede tyskere:

«Noen av folkene har ennå travelt med å få svinget babordsbåten ut. De er de første som kommer til å stå overfor britenes pistol. Albions edle sønner skyter som avindige på disse menn, som ikke har til hensikt å forsvare seg, og forøvrig slett ikke har mulighet for det. Stewarden Stender, fyrbøteren Path, Stewarden Bremer og etpar andre segner om under britenes ild. Også fra «The

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

Sir Nevile Henderson kommer på ny ned og setter seg til bords sammen med von Loesch. Det er allerede blitt sent, nesten 3 er klokken. De anstrenger seg for å føre en upolitisk samtale og underholder seg med hverandre om østerrikske vine, som Henderson er meget glad i. Så betaler hver av dem for seg og Henderson går på ny til sitt rom for å hvile litt — von Loesch lover å underrette ham straks svaret fra Berghof kommer.

Den britiske premierminister hadde valgt en vinnende form for sin meddelelse til det tyske rikes kansler. Han kunne som så ofte ellers ha overbragt meddelelsen gjennom sendemannen, men hadde kledd den inn i et personlig brev for å gi inntrykk av at han ikke bare skrev i embets medfør, men også av et fullt hjerte. Men denne personlige form kunne ikke narre noen med hensyn til at innholdet i skrivelsen på ingen måte var vennlig. Ikke alene holdt England halstarrig på det gamle standpunkt, som savnet enhver forståelse for det tyske syn, men man forsøkte til og med å skremme tyskerne. For Chamberlain meddelte at pakten med Sovjetsamveldet på ingen måte ville hindre England i å bistå Polen. Det vil si at England ikke ville overlate det til østmaktene selv å ordne spørsmålet i øst. Det ville absolutt spille med — skjønt det selv ingen interesser hadde i dette østen! Og i denne kritiske time hadde den britiske premierminister intet annet forslag å komme med enn at man skulle undersøke mindretallets klager. Herav ville det så igjen kunne bli grunnlag for opptagelse av direkte forhandlinger mellom Tyskland og Polen.

Cossack» blir det fyr, idet «Altmark» på sin vei fremover passerer forbi i nær avstand. Det var nær blitt skjebnesvangert for 1. offiseren Paulsen, som står på midterste løpebro. Han kaster seg ned for å unngå å bli rammet.

Enhver som ikke er blitt liggende under britenes ild forsøker å redde seg ved flukt. Men det blir skutt på alle som løper bort over «Altmarks» løpebroer.

Skudd, eder, forbannelser, skrik fra de sårede, befalinger som blir brølt til oss fra «The Cossack»s bro — det er et fryktelig virvar. Englenderne fordeler seg i smågrupper over hele skipet. De driver mannskapet foran seg med hevede pistoler. Etpar av dem styrer hen til rælingen og skyter på de matroser som arbeider ved den forreste babordsbåten. En av mennene blir truffet. Taljeløperen som han holder i hånden løper ut, den annen går i stykker.

Forts. s. 8

I sitt arbeidsværelse på Berghof har der Führer i de tidlige ettermiddagstimer 23. august diktert de siste linjer i sitt svarskriv: «Jeg har i hele mitt liv kjempet for et tysk-engelsk vennskap, men jeg er på grunn av det britiske diplomatiske holdning — iallfall hittil — blitt overbevist om at det ikke fører til noe. Hvis dette i fremtiden skulle endre seg, vil ingen være lykkeligere enn jeg». Og så setter han sitt navnetrekk under brevet. Brevet, som ennå en gang legger fram årsakene til den tysk-polske krise, etterlater ingen tvil om Tysklands faste oldning, slik som det framgår av setningene i sjettede avsnitt: «De meddeler meg, Eksellense, i den britiske regjeringens navn, at De i tilfelle en slik inngripen fra Tysklands side vil være tvunget til å yde Polen bistand. Jeg tar denne Deres erklæring til etterretning og forsikrer Dem at den ikke kan føre til noen endring i den tyske riksregjeringens besluttsomhet. - - - Jeg har allerede mange ganger erklært overfor det tyske folk og overfor verden, at det ikke må være noen tvil om det nye tyske rikes vilje til heller å ta på seg enhver ulykke enn å prisgi sine nasjonale interesser, eller endog sin ære».

Klokken er kvart over fire om ettermiddagen da telefonen i «Österreichischer Hof» ringer og von Loesch blir kalt til apparatet. Han går raskt bort og griper mikrofonen — det er Berghof — svaret er ferdig, den britiske sendemann kan komme. Tolken gir beskjed til Henderson, bilen kjører frem — og så står de igjen i hallen på Berghof, foran der Führer. Han gir den britiske sendemann to ark beskrevet med maskinskrift og føyer til at svaret vil bli overrakt av hans sendemann i London. Dette er en kopi.

Henderson farer hastig over sidene — hans ansikt får et mere og mere fortvilet uttrykk. To år har han nå vært i Tyskland — kjenner han det tredje rikes politikk så dårlig at han hadde kunnet vente et annet svar? — Trodde han virkelig at der Führer ville vike tilbake for den første og beste skjulte trussel i en skrivelse?! Kort før avslutningen av brevet, stusser han. En vending i den tyske tekst er uforståelig for ham. Han spør tolken, som oversetter, og der Führer gjør også uttrykkelig klart hva denne passus betyr.

Nå er det ikke mere å spørre om, ikke mere å si. London har ordet. Sir Nevile Henderson folder arkene sammen og stikker dem i innerlommen. Han tar avskjed, han vender seg for å gå. - Er det virkelig ikke mere å si? «Er det da ingen mulighet for å unngå denne tragedie?» spør Henderson.

«Det avhenger helt og holdent av Deres regjering», svarer Adolf Hitler, det tyske folks fører.

(Neste gang: I den polske ambassade i Berlin).

Avslørende roman

(Forts. fra s. 1).

var en dobbeltagent, som også arbeidet for den amerikanske sikkerhetstjeneste! Den pinlige epilogen til denne stort opplått affære viser nok en gang at man i det nøytrale utland ikke bør hoppe på enhver limpinne i den kalde krig.

Det ble altså intet alibi for kommunistagentene i Radio Free Europa, og det tør det vel også bli vanskelig å skaffe dem etter det som foreligger. For Olga von Barényi har nå gitt ut en bok som i utpreget grad beskjeftiger seg med forholdene i og omkring Radio Free Europa, og med den uhyggelige virksomhet røde agenter utdannet i agentskolen i den gamle badeby Marienbad driver på tysk jord. Boken heter «Der tote Briefkasten» og er kommet på Schild-Verlag i München.

Denne nye bok av fru von Barényi vil sikkert bli mottatt med stor interesse også her i landet, hvor fru er kjent ikke bare fra sine mange interessante artikler i Folk og Land, men også fra boken «Prager Totentanz», som har funnet mange lesere her, og som gir en rystende skildring i romans form av den grufulle masseutryddelse av tyske kvinner og barn, syke og så-

Arbeiderpartiet og forsvaret —

(Forts. fra side 5)

I sannhet, ansvaret er stort for de som har sabotert forsvarrets interesser. Og delaktige i dette er de som har assistert forsvarrets fiender med å skissere organisasjoner som er mindre verdige militært sett, og kun utmerker seg ved prisbillighet. Organisasjonsformer som forutsetter en forutseende utenriksledelse — en behendig kamuflering av poenget som er at forsvarsorganisasjonen ikke svarer til sin hovedoppgave, den å være hurtig krigsberedt.

Hvor mange av disse hovedansvarlige for invasjon og okkupasjon er senere trukket til ansvar?

Kong Haakon spurte meg i 1934 under audiens, hva vi i Forsvarsdepartementet mente om Monsen som forsvarsminister. Jeg gav tydelig uttrykk for vår mening, men selvsagt i akademisk korrekt form.

Som eneste gjenlevende av de departementstjenestemenn som i årene umiddelbart før invasjonen hadde nær kontakt med forsvarsminister Monsen og hans vikar, statsråd Torp, under det forberedende Sisyfos-arbeide med forsvarsbudsjettet, har jeg funnet å burde fremkomme med disse kommentarer. På grunn av et lengere fravær har jeg først nå fått anledning hertil.

rede, som fant sted i Prag i maidagene 1945.

Også denne nye bok er holdt i romanform, men ingen leser vil være i tvil om at her berettes det om virkelige hendelser og virkelige kjennsgjerninger. Vi får i detaljer høre om hvorledes de rødes agenter utdannes ved spionasje- og agentskolen i Marienbad. Det dreier seg dels om frivillige, men like ofte om folk plukket ut i de tsjekkiske leingsler og tvunget til å utføre det skitne arbeid under trusler om repressalier mot deres nærmeste, som også befinner seg bak lås og slå, prisgitt de rødes grufulle umenneskeligheter.

Disse agenter, skriver fru, ankommer så til Bayern som «flyktninger». «Flukten» selv er arrangert til minste detalj av de røde, en viker til og med ikke tilbake for å gi «de flyktende» streifskudd før de tas hånd om på tysk side. Og nesten alltid lykkes det å føre de godtroende myndigheter, både tyske og amerikanske, bak lyset.

For disse innsmuglede agenter begynner det så et liv fylt av gru og redsler. De drives nådeløst frem av de røde oppdragsgivere og svikter de, så er veien til «selvmordet» eller «ulykkestilfellet» ikke lang. Til gjengjeld har de penger nok og trøster seg med drikk og utsvevelser. Også inn i de «antikommunistiske eksilaviser»s redaksjon strekker virksomheten seg, og alle de ulykkelige hjemme i Tsjekkoslovakia som i god tro betror seg til Radio Free Europa eller til disse aviser er fortapt. Da er veien til torturkammeret og til galgen ikke lang. For agentene sender sine meldinger, dels gjennom kringkastingen selv i form av «hilsner til hjemmet» og dels gjennom rapporter levert til «den døde postkasse».

Forfatterinnen har allerede vært utsatt for adskillige trakkasserier og det som verre er i forbindelse med denne bok. Hun har vært utsatt for trusler og utpresningsforsøk, og en har også forsøkt seg med lokkende pengetilbud. Også de tyske myndigheter har øyensynlig latt seg bruke i arbeidet på å hindre boken i å komme ut ved å skremme forfatterinnen.

Heldigvis har det ikke lykkes, og ære være både forfatterinnen og det modige forlag for det.

Olga von Barényis nye bok kan bestilles gjennom Folk og Lands Bøktjeneste. O. M.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Riksdagsbrannen — Nye bøker i Bøktjenesten

(Forts. fra s. 5).

fattende. Kommunistpressen bak jernteppet raser selvsagt over at «Der Spiegel» har stukket hull på den riksdagsbrannlegende, ifølge hvilken nazistene selv tente på, og som var et propagandistisk mesterstykk i kommunistisk regi. Men ingen av legendens fedre har ennå meldt seg, hverken propagandasjef Münzenberg — professor Kantoroviecs eller Otto Katz.

Av de kjente historikere «Der Spiegel» har plasert i gapetokken, har heller ingen grepet ordet, hverken engelskmannen Alan Bullock (med den løgnaktige «biografi» om Hitler) eller den dr. Wolff, som etter oppdrag av Bonn-regjeringen har foretatt de siste undersøkelser i saken, og som likeledes kom til det resultat at nazistene tente på. Likeledes tier kolportasjepressens stjernereporter Curt Riess, som i tillit til at politiprotokollene var brent, selv diktet til dem en bekjennelse av van der Lubbe om at da han kom inn i riksdagsbygningen så brant det allerede.

Til dette bemerker det svenske ukeblad «Fria Ord» at av de ovennevnte «fedre» til legenden, har Münzenberg, Katz og Wolff nå gyldig forfall — Jäderlund later til ikke å vite at de er døde, dr. Wolff så sent som i begynnelsen av forrige år. Men det finnes mange andre som har engasjert seg i forfalskningen — den i USA bosatte Herman Rauschnig, som forøvrig har vært en av hovedleverandørene til hetsen mot Hitler og hans menn etter at han selv sa takk for seg i partiet, «kronvitnet» i Nürnberg Gisevius, eksdiplomat Hans Otto Meissner og, hvorfor ikke, medlemmet av skyggedomstolen i London, den store svenske advokat Georg Branting m. fl. — som nå er blitt stillet opp mot veggen og som plutselig har mistet både mål og mele. Og hva med sannhetsvitnet Dagbladet i Norge?

Under enhver omstendighet er det hyggelig å konstatere at sannheten er på marsj både ute i den store verden og her hjemme i Norge, hvor også den ene løgnens skanse faller etter den annen, og hvor de avslørte «historikere» og sannhetsvitner foretrekker å tie stille og late som om de for eksempel ikke leser Folk og Land.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Olga v. Barényi: Der Tote Briefkasten.

316 sider.

Innbundet kr. 30.—

Maurice Bardèche: Der Weg nach vorn.

257 sider

Kr. 13.—

Sendes fraktfritt ved forskuddsbetaling.

Folk og Lands Bøktjeneste

Postgiro 16450. - Postboks 3214, Oslo.

Hva nordmenn mente —

(Forts. fra s. 4).

ket slag? Så finner man ut av Utenriksdepartementets utgave av 1950, at den ikke inneholder overenskomsten av 10. juni 1940 men angir seg som «Overenskomsten Med Fremmede Stater inngått i årene 1940—45». Den viktigste mangier altså skjønt den i bøker og brosjyrer er offentliggjort og at den oppbevares i UD. Man kan ikke konstatere når og hvor Norges krigsoperasjoner fant sted og man vet — at Norge ikke fikk noe krigsbytte. Utenlandske universiteter og statsmenn uttaler, at Norge ikke var krigførende. Men hva da med alle de nordmenn — som er straffet som landssvikere etter straffelovens § 86, som bare kan anvendes «under en Krig, hvori Norge deltager, eller med saadan Krig for Øie?»

Så kom de i bøker og brosjyrer med angrep på landssvikoppgjøret og de henimot 60.000, som er straffet eller har vedtatt forelegg er blitt klar over at de er uskyldig dømt i den grad at også andre forstår det, både deres barn og venner og fremmede, hvis rettferdsfølelse er rammet. Man står overfor et betydelig minoritetsproblem, som ikke blir mindre ved at flertallet holder på sitt og forfølgelser fremdeles pågår.

Hva der er riktig er lett å konstatere: Hvem er de mest kompetente til å avgjøre om Norge var krigførende eller krigsdeltager? Det må utvilsomt være den britiske regjering og Kong Haakon. Den britiske regjering har ved sin ambassadør, skrevet til Kongen og takket for norske borgers frivillige innsats i britiske formasjoner. Kongen har svart at noe mer var ikke mulig (Aftenposten 20. sept. 1946). I 1946 hadde labourpartiet regjeringsmakten. — Dens utenriksminister, hr. Bevan, uttalte at «Hellas var det eneste land utenfor det britiske imperium som kjempet på vår side» (Verdens Gang 5. febr. 1946, s. 10). — Winston Churchill nytter tittelen «Alone» på det avsnitt i sine bøker om den annen verdenskrig. Kong Haakon: «England var så å si alene etterat Frankrike var rullet opp». (W. P. Sommerfeldt: «Kong Haakon VII taler» (1947) s. 80, 23. juni 1945). Det var ca. 14 måneder før Kon-

gen svarte ambassadør Collier. Men lenge før den tid var Kong Haakon i full overensstemmelse med sine uttalelser fra 1946. Således 23. desember 1941: « - - hvis det ikke hadde vært for våre skipsredere, disse dyktige menn, kunne vi ikke ha tatt den del i denne krigen som vi gjør i dag». Under første verdenskrig selte den norske handelsflåte også i britisk tjeneste uten at det av noen tolkedes som norsk statlig krig mot Tyskland. Utenriksminister Trygve Lie uttalte: «Regjeringen følte seg også skuffet og bitter over at dens vanskelige og utsatte stilling som eksilregjering ikke ble forstått hjemme. Den hadde få materielle midler til å hevde seg med, dens eneste aktivum overfor britene var faktisk bare den norske handelsmarinen og de norske sjøfolkene» (Kjelstadlie: Hjemmestyrene (1959) s. 84).

Men dommerne da? De fikk opplysninger altfor sent, således var det først ved dommen 6. mars 1948 (Retstd. 48, s. 164—165) at overenskomst av 10. juni 1940 ble dokumentert og tolket som lokal, bare for Nord-Norge. Men det er et kapittel for seg. Dommerne ser ut til ikke å sonde mellom Norges statlige krig og nordmenns frivillige innsats ved britiske formasjoner. En slik mangel på militær viten kan ikke veie ved siden av Kong Haakons og den britiske regjerings mening.

Sverre Helliksen.

Annelise Parow

TANNINNETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 - Oslo

MAKABERT TYVEÅRSMINNE

(Forts. fra side 6)

Båten styrter i vannet med et voldsomt brak og kant-rer. De av mennene som allerede har sittet i båten holder seg fast i tauene. Et-par av dem lar seg falle og forsøker under englender-nes ild å nå inn til bredden over isen. En annen klatrer med englendernes pistoler rettet mot seg opp over tauet.

Gå andre går fra borde for å undra seg fangenska-pet. Bredden er jo så nær. Men «The Cossack»s lyskas-ter blir hen over isen og mange av de flyktende blir et bytte for de engelske ge-værer. Fyrbøter Rothe, som sammen med den norske tollembetsmann (som be-fant seg ombord under over-fallet) er klatret ned ad et tau og har forlatt skipet, blir truffet idet han forsø-ker å hale seg opp på isen. Tollembetsmannen unnslip-per. Fyrbøter Schüller er al-lerede iland. Han har nådd opp på veien da han blir truffet av englenderne. Sykepasser Steffens er falt i vannet Han klamrer seg til kanten av isen, så blir han truffet av etpar skudd og går til bunns. Fyrbøter Richartz flykter, forfulgt av lyskasteren bort over isen. Han når inn til bredden, han vil klatre opp skrånin-gen og synker hårdt såret sammen».

Under disse grufulle tildra-gelser har britene også kom-met opp på kommandobroen og en offiser slår stopp til maskinen. Tyskerne blir dre-vet sammen med hendene i været på den ene side av broen, men til å begynne med tar de kapteinen for den nor-ske los. Det lykkes ham da å gi sin kommando til maski-nen gjennom maskintelegra-fen igjen. Engelskmennene griper inn flere ganger og under alt dette lykkes det kap-teinen å sette «Altmark» på grunn. Han er nemlig redd for at britene vil ta båten med seg som prise.

Da det går opp for britene at Dau er kapteinen ombord, forlanger de av ham å bli ført til fangene. Og nå inntreffer det en eiendommelig episode. Britene har drevet stor propa-ganda verden over med de stakkars mishandlede fanger. Men hva hender da fangene slippes ut? Jo:

«Noen av de første som kommer opp går bort til meg for å takke for den be-handling de har fått om-bord på «Altmark».

«Well, I am sorry», sier jeg til dem, «det gjør meg vondt at jeg har måtte holde dere under dekk og til sist oven i kjøpet en dag på vann og brød».

«Never mind, captain», av-bryter de meg, «det var vår egen skyld».

Så flokkes de tettere om meg

for å gi meg hånden til av-skjed. Også med fangeoffi-seren som står ved siden av meg tar de avskjed på sam-me vennskapelige måte».

Det er øyensynlig menin-gen at tyskerne skal føres med som fanger, for det blir gitt ordre om overføringen til «The Cossack» med følgende ord: «First all the prisoners, the Germans afterwards!»

En britisk underoffiser ber den tyske skipslege se til en britisk offiser som har fått et skudd i armen på en eller annen måte. Legen erklærer seg straks villig. Det viser seg at den britiske offiser er såret av en britisk kule. Det er lett å se, for de blykuler britene brukte i sine pistoler var re-ne dum-dum-kuler og laget noen fryktelige sår. Mens han er iferd med å legge på en kompressforbinding, får bri-tene det plutselig travelt. De vil ta med seg offiseren, men legen peker på at mannens liv er avhengig av at han får lagt på forbindingen. «Blås i det», svarer den britiske offiseren som kommer for å hente sin kollega sammen med to mann, «alles liv avhenger av at vi hurtigst mulig kommer fra borde».

Legen løper så over mot bakken hvor den tyske beset-ning er samlet. Midt på løpe-broen rammes han imidlertid av «The Cossack»s lyskaster, og øyeblikkelig suser kulene over hodet på ham.

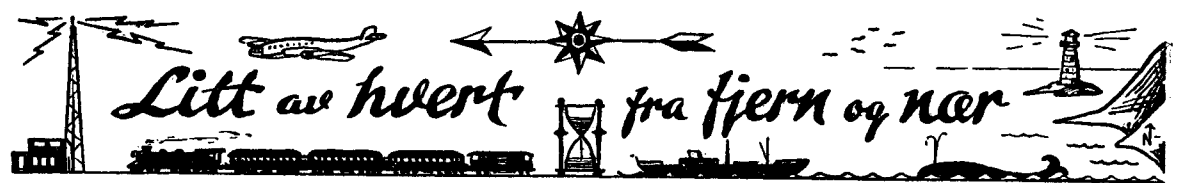
«Rundt om hodet på legen flyger stumper av en splint-ret ventilator, mens doktor Tyrolt blir stående rank og med korslagte armer vender seg om mot «The Cossack». I dette øyeblikk har fange-ne, som nå alle er kommet over på «The Cossack» sik-kert gjenkjent ham.

«Don't shoot, don't shoot», roper de. «That's the Ger-man doctor!»

Og så holder skytingen opp. «The Cossack»s lyskaster slukker. Destroyeren står ut fjorden og forsvinner i mør-ke. Tyskerne blir stående. De venter på at en annen de-stroyer skal ta dem opp, men intet hender. Det viser seg at alle de britiske skip har for-svunnet.

Kaptein Dau forteller ellers lite smigrende ting om den norske nøytralitet og om mange nordmenns opptreden mot nødstedte sjøfolk. En må herunder huske på at dette hendte mens Norge fremdeles påberopte seg å være en nøy-tral stat og vi intet utestå-ende hadde med Tyskland el-ler med tyskerne. Et karakte-ristisk eksempel:

«Ganske betegnende for en del nordmenns innstilling var holdningen hos «Fi-rern»s besetning. Under overfallet på «Altmark» hadde matrosen Wunderich sittet i forreste babords red-ningsbåt. Båten selv var, som allerede fortalt, rutsjet

FREKKE RASEPROFETER

Verdens Gang hopper tro-fast i Dagbladets spor når det gjelder gudløshet, rase-blanding og alt det annet oppbyggelige stoff Oslofolk velsignes med hver eftermid-dag. Sist lørdag hadde VG en stor illustrert artikkel av Asbjørn Barlaup «Raseblan-ding — fremtidsmenneskets redning?» Et stort bilde fra Brasil viser hvorledes denne lykkelige fremtid bør være også hos oss: En rekke små mulattbarn av de forskjel-ligste blandingsforhold. Sjel-den ser en frekheten drevet så vidt som i denne artikkel, men det er kanskje likevel bedre slik enn all denne skjulte undergravning av vårt rasegrunnlag som dag-lig finner sted på så mange måter. Ellers burde vel ne-grene heller ikke være mere begeistret for å bli bastard-isert enn oss. Da er det en ganske annen fornuftig tan-ke Arthur H. Patterson frem-setter i TIME. Han hevder at som følge av negerstate-nes frigjøring kunne det hen-de at flere millioner afri-kanere i Sambandstatene ønsket å dra som pionerer til sine fedres land. Det kun-de bidra veldig til fremskritt og rikdom på det afrikanske kontinent.

NORSK DUSTEFORBUND

Lillestrøm Gymnasiesam-fund består av fremmelige barn. Det har nå enstemmig vedtatt en «resolusjon» til den vest-tyske regjering,

ned, og mannen hadde klamret seg til et av tauene, mens englenderne begynte sin hensynsløse skyting om bord på «Altmark». Wünder-ich hadde latt seg falle og var løpt bortover isen til det sted hvor den norske for-postbåt var fortoyret. Han ropte opp til matrosene som stod på bakken at de skulle hjelpe ham opp.

«Are you a German?» spur-te de ham, og da Wünderich svarte bekræftende, fikk han som svar: «Then go on to the English boat!» Wünderich hadde så, som de fleste andre av «Altmarks» besetning som var gått iland over isen, begitt seg avsted til den lille by inne ved hav-nen, hvor man hadde tatt seg av ham. Noen av hans kamerater hadde ganske visst måttet gå helt opp til åtte kilometer inn i landet, før de fant et hus hvor man ikke lukket døren i for ne-sen på dem».

Det hører med til de nyde-lige små detaljer i dette nor-ske æresblad, at da det skulle holdes sjøforklaring i Eger-

sund, så troppet foruten den britiske konsul i Stavanger også en representant for Sec-ret Service opp i retten. Det var kanskje en av d'herrer brohodespesialister som Tryg-ve Wyller beretter om i sin bok. Kanskje Malcolm Mun-the? Den tyske kaptein nek-tet imidlertid å avgi forklar-ing så lenge disse engelske herrer var tilstede. Retten vå-get dog ikke å be dem for-svinne før den hadde innhen-tet regjeringens tillatelse. De to britiske gentlemen var me-get fornærmet da de måtte fjerne seg.

OBERLÄNDER-SAKEN

Ellers er hetset mot Ober-länder - undersøkelseskom-misjonen allerede i full gang fordi hetserne nå er klar over at kommisjonen blankt vil måtte frikjenne flyktninge-minister Oberländer for en-hver krigsforbrytelse i for-bindelse med inntagelsen av Lemberg i 1941, slik som Folk og Land forøvrig for-lengst har påvist. Det var som kjent de røde som be-gikk grusomme massebord da de rømmet Lemberg, noe som dengang ble omtalt i pressen (blant annet i Dagbladet) og dokumentert med fotografier. Det siste i denne nye hets mot kommisjonen er et an-grep i Dagbladet på det dan-ske medlem av kommisjo-nen Ole Bjørn Kraft, den tidligere utenriksminister. Han beskyldes for å være MRA-kamerat av Oberländer — og da så! Når kommer

Dagbladets angrep på Hans Cappelen?

JA, DE HAR DET VONDT —

De norske fengsler er fulle igjen — denne gang av fylle-kjørere som skal sone. Det er naturligvis ikke noe rart, men litt eiendommelig er den om-sorg en nå viser for fangene. Tenk, de må ligge to stykker på en enmannsselle! «Vi er i en fortvilet stilling», sier di-rektør Arne Evensen, for varetektfanger kan motsette seg en slik plassering». Vi min-ner om de tusener på tusener av varetektfanger som i 1945 ble anbragt med opptil 5 stykker på en enmannsselle og som attpåtil måtte passe seg vel for ikke i trengslen å komme for nær bort til vin-duet, for da ble det skutt ef-ter dem av sadistene utenfor.

15 ARS FENGSEL

Vi nevnte i siste nummer at endel medlemmer av av-døde Pavelics kroatisk selv-stendighetsbevegelse var stilt for retten i Jugoslavia. Nå er dommen falt. Hovedmannen, en kroatisk franciskaner-munk fikk 15 års fengsel og de 13 andre fra 11 år og ned-over. Det heter i dommen at de har arbeidet for en uav-hengig kroatisk stat. Retts-saken har vart i to uker.

OGSÅ ET OFFER

Oberst Hatledal, som i 1940 var generalstabssjef og hvis råd og tilskyndelser om mobi-lisering ble oversett av den daværende regjering som al-lerede hadde sin avtale med England bak folkets rygg, fylte 75 år forleden. Også han ble et av de ulykkelige ofre for regjeringens lands-forrederi i 1940 og fikk ufor-tjent både sitt rykte og sin militære karriere ødelagt som syndebukk for andres for-brytelser.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Dan-mark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo